

[Eva Gredal.]

andet. Men ændres refusionsordningen ikke, er det helt givet, at vi må undersøge sagen nærmere.

I øvrigt må jeg være enig i, at den opsøgende virksomhed yderligere må understreges i loven, ligesom fællesordninger om rådgivning og vejledning af klienter for flere kommuner ikke kan være rigtig. Denne rådgivning må være til stede i den enkelte kommune så nær borgerne som muligt.

Det er en stor lovgivning, der her forhåbentlig snart gerne skulle finde sin afslutning, en lovgivning, som på mange områder kommer til at berøre borgerne i samfundet. Men borgerne kan ikke være tjent med, at de, såfremt de kommer i en situation, hvor de har hjælp behov, får en hjælp, og herunder f.eks. også rådgivning, som alene ydes med henblik på det socialministerielle område. Socialpolitik i dag er meget andet: det er arbejdsmarkeds-, uddannelses-, bolig- og kulturpolitik, og det betyder, at der må stilles krav i form af viden til de mennesker, der skal hjælpe borgerne. En uddannelsesreform må være en af de ting, der må siges at være særdeles vigtig at få gennemført på det sociale område. Også her tiltrænges en rationalisering, hvilket også uddannelseskommissionen på det sociale område har peget på.

Man kunne godt spørge: skal vi blive ved med at have to former for uddannelse — jeg tænker her på den kommunale sociale uddannelse og på socialrådgiveruddannelsen? Efter min opfattelse må man nu også tage konsekvensen heraf og lade kommunerne overtage administrationen af sociallovgivningen og finde frem til et uddannelsessystem for de ansatte, som er ens.

Jeg vil gerne slutte med at spørge ministeren, om han har gjort sig nogen overvejelser om dette for bistandslovens gennemførelse i praksis så vigtige område?

Erlendsson (FP):

Lovforslaget om social bistand blev fremsat i oktober sidste år, men nåede ikke at blive færdigbehandlet. Det skulle være af stor interesse, at et folketing med så mange nye medlemmer, ca. halvdelen, nu kunne fordybe sig i dette lovforslag, der samtidig betyder bortfald af en række andre love, som den erstatter. Den nye lov fremstilles som en forenkling af de tidligere love og en

effektivisering af de sociale tilbud. Tiden tillader ikke ved denne første behandling at gå ind på mange enkeltheder i lovforslaget, men visse punkter fortjener at nævnes.

I § 1 siges, at det offentlige skal yde bistand til enhver her i landet, som under hensyn til sine egne eller sin families forhold har brug for rådgivning, økonomisk eller praktisk hjælp, støtte til udvikling eller genoprettelse af erhvervsevnen eller for pleje, særlig behandling eller opdragelsesmæssig støtte.

Ved den nye lovs vedtagelse samles en række hjælpeforanstaltninger under én hat. Det skal muliggøre en bedre helhedsopfattelse af borgerens egen og hans families trangssituation, idet det sikkert er rigtigt i mange tilfælde at forsøge at skaffe sig et sådant overblik. Derfor vil man sammensætte arbejdshold af folk, der under den nuværende ordning har haft hver sin delfunktion at varetage. De skal nu fra begyndelsen kortlægge hvert enkelt tilfælde og forsøge at fastlægge og i samarbejde med klienten nå frem til en helhedsløsning. Man mener, at et sådant holdarbejde vil gøre hjælpen mere effektiv, og man regner med, at administrationen ikke vil fordyres i nævneværdig grad. Dette sidste håb har jeg vanskeligt ved at dele, og det viser sig da også, at P-plan II nærer samme skepsis, idet personaleforbruget ved sociale serviceydelser eksklusivt særforbrug, hvad angår rådgivning og administration, i årene fra 1972-73 til 1987 angives at ville stige fra 9.200 til 20.000. Det er en stigning, der på ingen måde forbavser mig efter de erfaringer, der foreløbig er gjort ved de møder i socialforvaltningerne, hvortil læger har været indkaldt vedrørende langtidssygemeldte patienter i ambulans praksis. Sådanne møder tager grusomt megen tid, og resultaterne synes næsten altid at være meget små.

Der er derfor også i fremskridtspartiets program peget på en ganske anden måde at løse bistandslovens opgaver på, men ændringsforslag i den retning ville give en helt anden lov og kan derfor ikke fremføres her. Vi tror, at mange kokke tordærver maden, og at få, men kompetente folk, ville gøre det langt bedre.

Hvis meningen med det lovforslag, vi i dag behandler, imidlertid er den ideelle: at forsøge at danne sig det mest fuldstændige